

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Richardem Galisem ve věci

žalobce: **M.**, narozený X
státní příslušník Šrílanské demokratické socialistické republiky
toho času v Příjímacím středisku Ruzyně, Aviatická 1017/2, Praha 6
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Tomšíčkem
sídlem Vlastina 602/23, Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2023, č. j. OAM-1283/LE-LE05-LE05-NV-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2023, č. j. OAM-1283/LE-LE05-LE05-NV-2023, se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Tomáši Tomšíčkovi se odměna za zastupování a hotové výdaje nepřiznávají.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobci podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nepovolil vstup na území České republiky a stanovil dobu, na niž se nepovoluje vstup, do 17. 3. 2024.
2. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že nebyla spolehlivě zjištěna žalobcova totožnost. Neprokázal ji žádným dokladem totožnosti, jímž ani nedisponuje. K jeho osobě nebyly ani lustrací v příslušných evidencích zjištěny žádné informace. Žalobcova totožnost tedy byla stanovena toliko na základě jím udaných údajů a nebylo ji možné ověřit. Jsou tedy naplněny důvody pro nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu. Spolehlivé zjištění totožnosti je jednou z podmínek pro posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Policejní orgán v současnosti provádí příslušné kroky ke spolehlivému zjištění žalobcovy totožnosti.
3. V řízení bylo také prokázáno, že žalovaný přicestoval do České republiky neoprávněně bez cestovního dokladu, dokladu totožnosti i víza. Policii se prokazoval dokladem totožnosti jiné osoby (občana státu nepodléhajícího vízové povinnosti). Z toho důvodu mu policie odepřela vstup na území. Přestože žalobci musely být skutečnosti, které jej vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, známy ještě před příjezdem, podal žádost až poté, co policie zhatila jeho pokus o neoprávněný vstup na území České republiky. Do protokolu žalobce výslovně prohlásil, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu, že byl zadržen policií, a že jeho cílem je Německo. Z žalobcova postupu je tak zřejmé, že využije jakékoliv možnosti, aby se dostal na území České republiky a že cílem podání žádosti o mezinárodní ochranu je snaha dostat se do Německa. Je tedy vysoce pravděpodobné, že by po dosažení vstupu do České republiky pokračoval v protizákonném jednání a neoprávněně by vstoupil na území jiného státu. Z těchto důvodů by nebylo účinné uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. O tom svědčí žalobcovo nerespektování právního řádu a účelové jednání. Nebyla ani spolehlivě zjištěna jeho totožnost. Žalobcovo jednání nesvědčí o tom, že by v budoucnu začal dodržovat své zákonné povinnosti, neboť výslovně uvedl, že se hodlá dostat do Německa a o mezinárodní ochranu v České republice požádal jen proto, že by zadržen policií. Nelze tedy očekávat, že by respektoval mírnější opatření podle § 47 zákona o azylu. K tomu žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Azs 129/2023 – 30.
4. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 73 odst. 3 zákona o azylu ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o azylu, neboť není zranitelnou osobou podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalobce je dospělý zdravý muž bez zvláštních potřeb a omezení.
5. Konečně se žalovaný zabýval maximální dobou, po kterou nemůže žalobce vstoupit na území České republiky podle § 73 odst. 4 zákona o azylu. U žalobce je podle žalovaného třeba vyhodnotit, zda jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany není zjevně nedůvodná, popř. nemá být řízení o ní zastaveno. Žalovaný musí vydat rozhodnutí ve čtyřtýdenní lhůtě podle § 74 odst. 2 písm. e) zákona o azylu, jinak by musel žalobci umožnit vstup na území. Pokud by ale u žalobce byl aplikován § 16 nebo § 25 zákona o azylu, není na místě mu povolit vstup na území České republiky. Následně by žalobce mohl podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného, která by měla ve většině případů odkladný účinek. Při stanovení doby, po kterou nemůže žalobce vstoupit na území České republiky, je tedy ke čtyřem

týdnům nutno připočíst 15 dnů (lhůta k podání žaloby) a 60 dnů (lhůta pro rozhodnutí soudu o žalobě). Dále má žalobce možnost ve lhůtě 14 dnů podat kasační stížnost k NSS, který je povinen rozhodnout do 45 dnů. V případě neúspěchu by byl žalobce povinen vycestovat do 30 dnů. Při sečtení všech těchto lhůt by byla překročena maximální doba 180 dnů, po kterou může být žalobce umístěn v přijímacím středisku. Vzhledem k tomu, že žalobcova žádost může být vyhodnocena jako zjevně nedůvodná, žalovaný stanovil dobu, po kterou se žalobci nepovoluje vstup na území České republiky, na maximální možnou dobu 180 dnů. Pokud by žalovaný nerozhodl ve čtyřtýdenní lhůtě a neposoudil by žádost jako zjevně nedůvodnou či řízení nezastavil, je uvedená lhůta bezpředmětná, neboť dle § 74 odst. 2 písm. e) zákona o azylu by byl žalobci umožněn vstup na území.

6. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
7. Namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečně zdůvodnil zajištění žalobce podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu. Tento důvod podle žalobce nebyl naplněn, neboť žalovaný znal žalobcovu identitu. Žalobce žalovanému při podání žádosti o mezinárodní ochranu sdělil veškeré své osobní údaje a žalovaný s nimi zacházel jako s pravými. Jedná se o běžnou situaci a žalovaný v obdobných případech ani nevyžaduje předložení dokladu totožnosti (čestné prohlášení považuje za dostatečné ke zjištění a ověření totožnosti). Žalobci nemůže být dáváno za vinu, že neprochází českými a evropskými databázemi, neboť pochází ze Šrí Lanky. Žalobci není zřejmé, proč jej žalovaný zajistil, ačkoliv tento postup jinak neaplikuje. Postup žalovaného je podle žalobce svévolný a zneužívající. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nezdůvodnil, proč je v žalobcově případě nezbytné rozhodnout o nepovolení vstupu na území.
8. Žalobce dále namítá, že délka doby, po kterou nemůže vstoupit na území České republiky, je nepřiměřeně dlouhá a odporuje účelu zajištění. Žalovaný ji ani řádným a vyčerpávajícím způsobem nezdůvodnil. Odůvodnění není přiléhavé individuální situaci žalobce. Proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný nesprávně sčítá lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu, podání žaloby, rozhodnutí soudu o žalobě, podání kasační stížnosti a rozhodnutí NSS. Takto stanovená doba nekoresponduje s účelem, pro nějž žalobci nebyl umožněn vstup na území. Tím bylo spolehlivé zjištění jeho totožnosti. V napadeném rozhodnutí naproti tomu absentují úvahy o krocích nezbytných k případnému ověření žalobcovy totožnosti, včetně jejich časové náročnosti. Jen na jejich základě by bylo možné relevantně stanovit dobu, po kterou se žalobci nepovoluje vstup na území. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jen nadbytečně a strojově rekapituluje dobu, po níž poběží správní a soudní řízení ve věci mezinárodní ochrany, což neodpovídá účelu nepovolení vstupu. V případě žalobce však důvod nepovolení vstupu odpadne v okamžiku, kdy bude zjištěna či ověřena jeho totožnost. K tomu lze dojít i s přihlédnutím k § 73 odst. 9 zákona o azylu.
9. Žalobce konečně namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neodpovídá jeho smyslu a účelu a spíše nasvědčuje tomu, že žalovaný žalobce zajistil z jiného důvodu než toho, které je uveden ve výrokové části. Úvahy žalovaného svědčí o tom, že zamýšlel žalobce zajistit z důvodu, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu či veřejný pořádek, popř. mohl mařit průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, tj. podle § 73 odst. 3 písm. c) a f) zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak je i z toho důvodu nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Nesouhlasí s tím, že by porušil některé ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, či zákona o azylu, nebo že by nesprávně určil dobu nepovolení vstupu na území. Dále odkazuje na správní spis a napadené rozhodnutí, jehož odůvodnění rekapituluje.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, ve lhůtě podle § 73 odst. 6 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení je také soud místně příslušný k jejímu projednání. Žaloba splňuje i další formální požadavky na ni kladené. Soud ji proto věcně projednal.
12. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud současně neopomněl, že řízení o nepovolení vstupu podle § 73 a § 74 zákona o azylu je fakticky i podle čl. 8 a násl. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“), zajištěním, a proto se na soudní přezkum uplatní závěry rozsudku velkého senátu SDEU ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, podle nichž musí soud z moci úřední přihlížet i k těm nezákonnostem rozhodnutí o zajištění, které účastníci nenamítali (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021 – 39, č. 4456/2023 Sb. NSS).
13. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 73 odst. 7 zákona o azylu). Rozhodnout ve věci bez jednání soudu umožňuje i § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Zjištění ze správního spisu

14. Žalobce dne 19. 9. 2023 přiletěl z Kataru (Dauhá) do Prahy (linka X) a měl v úmyslu vstoupit na území České republiky. Žalobce nedisponoval žádnou palubní vstupenkou, letenkou či rezervací na pokračující let z území České republiky. Při hraniční kontrole na mezinárodním letišti Václava Havla se prokázal cestovním dokladem Malajsie znějícím na jméno N. B. A. M. Podle odborného vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 19. 9. 2023 byl tento cestovní doklad pravý, avšak žalobce nebyl jeho oprávněným držitelem (to bylo zjevné z rozdílného tvaru očí, obočí, uší, úst a nosu). Proto policie odepřela žalobci vstup na území České republiky (v 15:15 hodin) podle § 163 odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Poté (v 22:35 hodin) žalobce požádal o mezinárodní ochranu a další den v 10:30 hodin byl umístěn do přijímacího střediska na letišti. Žalobce byl prověřen v systémech AFIS a EURODAC bez nalezené shody.
15. Dvěma čestnými prohlášeními ze dnů 20. a 22. 9. 2023 žalobce prohlásil, že se jmenuje M., narodil se X a je státním příslušníkem Šrílanské demokratické socialistické republiky.
16. Dne 20. 9. 2023 byl s žalobcem proveden pohovor k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účasti tlumočníka z tamilského jazyka. Žalobce uvedl, že je šrílanské státní příslušnosti, tamilské národnosti a je schopen se dorozumět v tamilském jazyce. Je hinduista, nemá žádné politické přesvědčení, s politikou nemá nic společného. Má manželku a syna narozeného v roce X. Je zcela zdravý a nemá žádná omezení ani zvláštní potřeby. Dne 14. 9. 2023 odletěl z Kolomba do Dubaje v doprovodu jednoho člověka, který

mu organizoval cestu. Dále letěli do Dauhá v Kataru. Nakonec sám odletěl do Prahy. Pas na cestu do Prahy mu dal tento člověk, za což mu žalobce zaplatil šest miliónů šrilanských rupií. Žalobce se chtěl dostat do Německa, ale v Praze ho chytila policie. Nemohl pokračovat v cestě, a proto požádal o azyl. Chtěl by do Německa. Žalobce nemá cestovní doklad. Nikdy neměl pobyt v Evropské unii, nemá žádná udělená víza ani povolení k pobytu v jiných státech. Nepodal žádné předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice nebo jiných státech. O mezinárodní ochranu požádal, protože má strach o život. Jezdil jako rybář na lodi se svým bratrancem. Dne 13. 4. 2023 k nim přijela loď a lidé z ní je chtěli prohledat. Báli se, že jim chtějí vzít úlovek. Došlo k potyčce, při které byl jeden z těch lidí zraněn. Potom se ale ukázalo, že to bylo námořnictvo. Druhý den k bratranci přišli čtyři muži v civilu, říkali, že jsou z námořnictva a odvedli ho. Další den našli bratrance mrtvého. Policie to nevyšetřovala. Dne 19. 4. 2023 přišli k žalobci domů čtyři muži z námořnictva a ptali se po něm. Žalobce má strach, že ho zabijí. Proti protokolu o pohovoru nevznese žalobce žádné připomínky.

17. Dne 22. 9. 2023 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

Posouzení žaloby

18. Prvním a druhým žalobním bodem, jež je vhodné posoudit společně, žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečně zdůvodnil, proč je naplněn důvod nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu, tj. nutnost spolehlivého zjištění nebo ověření žalobcovy totožnosti (zejména proč žalovanému nestačilo čestné prohlášení o žalobcově totožnosti). Žalovaný podle žalobce rovněž řádně nezodůvodnil dobu nepovolení vstupu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí nekoresponduje s důvodem nepovolení vstupu.
19. Podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Podle odst. 4 ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
20. Při výkladu § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu lze vycházet z judikatury NSS ke shodnému důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Ta dovodila (viz rozsudek ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 Azs 128/2016 – 44, č. 3493/2016 Sb. NSS), že „[p]okud je žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn za účelem spolehlivého zjištění nebo ověření jeho totožnosti [§ 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu], zajištění je možné pouze po dobu, kdy toto zjišťování nebo ověřování probíhá, a délka zajištění musí být stanovena s ohledem na účel zajištění. Z rozhodnutí musí být zřejmé, zda správní orgán činí nějaké kroky pro naplnění tohoto účelu zajištění.“ V tomto rozsudku NSS vytkl žalovanému, že „v napadeném rozhodnutí neuvedl důvody, které mohou vést k závěru, že byly naplněny podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Z tohoto ustanovení plyne, že účelem zajištění musí být spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však neplyne, zda žalovaný bude dále činit nějaké úkony vedoucí k zjištění nebo ověření totožnosti stěžovatele. Žalovaný se nezabýval čestným prohlášením o totožnosti stěžovatele, pouze konstatoval, že pro

účely řízení o mezinárodní ochraně je nezbytné spolehlivé zjištění totožnosti.“ V rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Azs 8/2016 – 32, NSS dále uvedl, že „[m]á-li žalovaný k dispozici podklady, jež mohou být relevantní při zjišťování totožnosti stěžovatele, musí se jimi v odůvodnění rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu (byť by tak učinil ve stručnosti) zabývat.“ V obou věcech NSS vycházel ze skutkového stavu, kdy se žadatel o mezinárodní ochranu prokázal pouze čestným prohlášením.

21. Rovněž v projednávané žalobce předložil (vedle cestovního dokladu, který ale nebyl jeho) k ověření své totožnosti pouze čestné prohlášení. Žalobce správně namítá, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč žalovanému toto čestné prohlášení nepostačovalo, a přistoupil k nepovolení vstupu. Žalovaný se totiž žalobcovým čestným prohlášením v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval a jeho existenci dokonce ani nezmiňuje. Napadené rozhodnutí je tedy skutečně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
22. S právě uvedeným souvisí i důvodnost druhého žalobního bodu. Jak totiž plyne z prvně citovaného rozsudku sp. zn. 6 Azs 128/2016, nepovolení vstupu za účelem spolehlivého zjištění nebo ověření totožnosti je možné pouze po dobu, kdy toto zjišťování nebo ověřování probíhá, a délka zajištění musí být stanovena s ohledem na účel zajištění. Délku zajištění nelze posoudit toliko podle odhadované délky řízení o mezinárodní ochraně. NSS tak výslovně konstatoval, že „žalovaný ... tím, že odůvodnil celkovou dobu zajištění pouze s odkazem na délku trvání řízení o mezinárodní ochraně, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.“
23. Žalobci je nutno přisvědčit, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v části týkající se doby nepovolení vstupu vůbec nekoresponduje s účelem nepovolení vstupu. Žalovaný obsáhle počítá lhůty pro rozhodnutí o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu ve správním a soudním řízení, jako by byl žalobci nepovolen vstup z důvodu, že ji podal cílem vyhnout se vyhoštění, vydání nebo předání, tj. podle § 73 odst. 3 písm. e) zákona o azylu. Tyto úvahy o odhadované délce řízení o mezinárodní ochraně jsou ale z hlediska nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu zcela irrelevantní. Odůvodnění délky nepovolení vstupu ve vztahu k důvodu, pro nějž žalovaný vstup žalobci nepovolil [§ 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu], naopak v napadeném rozhodnutí zcela absentuje. I v tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
24. První a druhý žalobní bod jsou důvodné.
25. Žalobce dále brojí proti tomu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neodpovídá jeho účelu, neboť nasvědčuje tomu, že žalovaný žalobce zajistil z jiného důvodu, než je uveden ve výroku. K tomu soud předně podotýká, že k části odůvodnění týkající doby nepovolení vstupu se již vyjádřil výše v rámci přezkumu druhého žalobního bodu. Žalobci dal za pravdu v tom, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, mj. protože jeho odůvodnění v této části nekoresponduje s důvodem nepovolení vstupu. Jde-li o zbývající část, s žalobcem nelze souhlasit. Žalovaný na str. 1 a 2 napadeného rozhodnutí (byť nedostatečně, viz výše) zdůvodňuje, že k nepovolení vstupu přistoupil z důvodu podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu, čemuž odpovídají jeho úvahy o tom, že žalobce neměl žádný doklad totožnosti a nelze jej vyhledat v žádných evidencích. Pasáž na str. 2 a 3, na kterou žalobce zejména poukazuje, se pak netýkala přímo důvodu nepovolení vstupu, ale nemožnosti účinně uplatnit zvláštní opatření (namísto nepovolení vstupu), což byl žalovaný rovněž povinen posoudit (§ 73 odst. 3 zákona o azylu). Skutečnostmi, že žalobce předložil cizí cestovní doklad, jeho cílovým státem je Německo a využije jakékoliv možnosti (včetně žádosti o

mezinárodní ochranu) k tomu, aby se tam dostal, tak žalovaný argumentoval na podporu svého názoru, že v žalobcově případě by bylo neúčinné uložit některé ze zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a nikoliv aby odůvodnil naplnění podmínek samotného důvodu nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu. V kontextu těchto úvah ostatně žalovaný i přílehavě odkázal na usnesení NSS sp. zn. 4 Azs 129/2023, v němž se argumentuje obdobnými skutečnostmi.

26. Třetí žalobní bod je proto nedůvodný.

Závěr, náklady řízení a odměna a hotové výdaje ustanoveného advokáta

27. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. O vrácení věci žalovanému soud nerozhodoval, neboť napadené rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení (§ 73 odst. 5 věta první zákona o azylu), tudíž zde po jeho zrušení není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015 – 36).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud druhým výrokem podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalobce žádné náklady nevynaložil, neboť je ze zákona osvobozený od soudních poplatků a soudem ustanovený zástupce (advokát) ve věci neučinil žádné úkony. Žalobce ostatně náhradu nákladů nepožadoval a ani je nevyčíslil. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
29. Ustanovenému zástupci soud třetím výrokem nepřiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje (§ 35 odst. 10 s. ř. s.), neboť neučinil v řízení žádný úkon. Žalobce podal ještě před ustanovením zástupce projednatelnou žalobu, ve které uvedl, že byla sepsána v rámci poskytování bezplatné právní pomoci. K návrhu na ustanovení konkrétního zástupce žalobce dodal, že JUDr. Tomšíček je již seznámen s daným případem, což odpovídá informaci, kterou zná soud z úřední činnosti, tedy že advokátní kancelář Volopich, Tomšíček a spol., s. r. o., poskytuje bezplatné právní poradenství žadatelům o mezinárodní ochranu na základě smlouvy s žalovaným. Z těchto důvodů má soud za to, že zástupci nenáleží ani odměna a hotové výdaje za přípravu a převzetí věci.
30. Závěrem soud doplňuje, že si je vědom rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 8 Azs 205/2019 – 22, č. 3930/2019 Sb. NSS, podle nějž rozhodnutí o ustanovení zástupce nabývá právní moci dnem, kdy bylo doručeno jak zástupci, tak zastoupenému. Soud nicméně v tomto případě dospěl k závěru o důvodnosti žaloby a zrušení napadeného rozhodnutí. Formální vyčkávání na vrácení doručky (navíc i s ohledem na problematičnost doručování do Příjímacího střediska Ruzyně, což je soudu vlastní činností známo) by proto ve výsledku znamenalo, že by se o tuto dobu prodloužilo nezákonné nepovolení vstupu, které bylo žalobci napadeným rozhodnutím uloženo. Soud tedy upřednostnil žalobcovo právo na osobní svobodu před lpěním na procesním formalismu. Ostatně, byla-li smyslem rozsudku sp. zn. 8 Azs 205/2019 ochrana žalobcových práv, vedla by jeho aplikace v nyní posuzované věci ke zcela opačnému závěru.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. října 2023

Richard Galis, v. r.
samosoudce